

ABONAMENTE :

Pe 1 an Lei 140
6 luni 80
3 50
Un număr vechi 4

Telefon 75/4

Ziarul Demobilizaților Dobrogeni

FAURITORII ROMÂNIEI MARI

Director: General de Rezervă ION VLĂDESCU

Deviza: Unul pentru toți și toți pentru unul

APARE de 4 ORI pe LUNA

sub îngrijirea

UNUI COMITET

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

LA

Palatul LIGII CULTURALE

TEATRUL CINEMA „TRANULIS.”

Iubiți Demobilizați

V'am trimis gratis vouă țăranilor o cărticică despre conversiune iar vouă orașenilor o alta, desore orașul Constanța.

N'am putut să dau fiecăruia câte una, căci tiparul costă multe parale, de la unul până la altul însă, imprumutată și împreună să le citiți cu băgare de seamă, căci nu sunt scrise pentru ca să mă fălesc eu sau să câștig parale, ci ca să vă dzu vouă adevăruri și povești de cum trebuie să vă croiți viața deacuma înainte — căci așa ne-am legătuț cei din Societatea demobilizaților ca unul altuia să-i spunem adevărul și cusurul și unul cu altul să ne sfătuim.

Vremurile sunt din ce în ce mai grele, iar sărăcia tot mai mare și dacă în această stare de lucruri vom continua tot cu zizaniile, cu minciunile și cu răutățile atunci noi singuri ne grăbim prăbușirea.

O complectă și generală îndreptare dar ni-se împune și îndreptarea nu se poate face de un singur om și nici de-o singură breaslă ci de către toți împreună adică de către țăran și orașan de către lucrătorul cu mâna și lucrătorul cu capul, de către popă și învățător la sate și de către cărturari la orașe, deci o cooperare generală — ori pentru ca să ajungem la această cooperare trebuie să împușinăm din relele ce ne bântuie și cele mai principale sunt, invidia, răutatea și calomnia.

Să nu ne mai ocărăm unul pe altul că șade rău și facem școală proastă tineretului către care avem datoria și răspunderea de a-l crește la „Școala culturii iar nu la varietelul dezmațului.

Ne-am învățat să ne plângem că țara este în pericol, iar noi în mizerie, dar mergem înainte pe calea răului.

Unul pe altul ne prelucrăm, în loc ca unul pe altul să ne ajutăm și de la mână la mână să ne agonisim binele și mulțumirea.

Astăzi criza este generală, și în alte părți ale lumii, cu mult mai grea, dar acolo oamenii, nu s'au pus cu burta la pământ și nu se bocesc ca babele ei s'au așezat și mai vârtos pe muncă,

Incotro Mergem?

Mă adresez vouă, Veterani din 77, 913, 916-919, vouă care cu sufletul curat și fără prihană, a-ți purces sub conducerea a doi Regi Mari, plini de înțelepciune și acoperiți de glorie nepieritoare, la întregirea hotarelor românismului și a-ți statornicit pentru d'apurarea României de astăzi, cu capul, cu inima, cu pieptul vostru gol și cu baioneta mânărită fără înfricare.

Toate aceste ce le-ați făcut numai din dragostea de neam și de pământul vostru strămoșesc în fața lumii întregi rămasă'n admirare, fapte ce vor fi pomenite și cântate de istoria lumii nepărtinitoare din veac în veac de barzii naționali formând astfel izvorul nesecat, adăpător al sufletelor ce vă vor urma, date ca pildă a dragostei de țară a Românului din vremurile apuse și ca îmbărbătare a inimilor românești din vremurile viitoare, le-ați predat spre consolidare și desăvârșire fraților voștri, oamenii politici.

Românul soldat și-a făcut pe deplin și cu prisosință datoria. Românul politician și-a făcut-o pe a lui. Hotărât că nu!

Și sunt atâți amar de ani de când tot așteptăm înfăptuirea unul singur caz, nu bine, ci spre mai bine, dar așteptarea ne-a fost și ne este zadarnică, căci de unde ne așteptam cel puțin spre mai bine, noi mergem hotărât tot în spre mai rău.

Nu e vremea să ne întrebăm cum, dar constatăm faptele, că așa este.

Cine-i vinovatul? Fratele nostru, omul politic, care nici până astăzi nu a fost în stare, cum am zis, să găsească cel puțin, cărarea spre mai bine!

De demonstrat de ce și cum, am credința că, punându-vă căciula din 'nainte, cu conștiința curată și cu mâna pe inimă nepărtinitoare, fie care din voi găsiți răspunsul cel adevărat, de ce și cum! Și dacă răspunsul îl găsiți așa de ușor în inimile și conștiința voastră, nu gândiți singuri: pentru ce am acordat noi fratelui nostru, om politic, credit nelimitat timp de 13 ani? ca să ne aducă la starea de astăzi, stare aproape insuportabilă din toate punctele de vedere: moral, social, economic? Și atunci imperios se pune întrebarea:

Incotro mergem?

I. Chiriacescu

Pe alte munci cu noi metode și cu alte posibilități ca să-și agonisească traiul pe calea muncii cinșite iar nu prin înșelăciuni de tot felul.

La noi, invers. La noi cine nu mai

are de lucru este „Șomer” dar dela adevăratul șomer până la el, este ca cerul de pământ.

Bunăoară el a plecat de acasă ca

Continuare în pag. 11-a

Camarazi

Sunt 13-14 ani de când pacea ne a redat gospodăriile noastre.

Sunt 13-14 ani de când satele și orașele au fost des năpădite, ca grăul de buriană de tot felul de domnișori, care vorbindu-vă în numele câte unuia din unșii lui D-zeu, cum se cred uni și astăzi, v'au zăpăcit cu tot felul de promisiuni cari după cum știți, tineri și bătrâni, femei și copii, au rămas simple deșertăciuni pentru voi, iar pentru ei, ocazia de a se vedea milionari în câteva luni, după sudoarea voastră și din credința ce ați avut în vorbele lor.

Astăzi sărăcia și grijile ne-au copleșit pe toți cu mic cu mare.

Agricultorul mare ca și cel mijlociu și mic, a pierdut dragostea pentru brazda și ogorul său.

Comersanții stau cu brațele încrucișate; cea mai mare parte din ei sunt pe drojdie.

Meseriașul nu mai are mușchi pentru ciocanul cel mare, iar funcționarul trăiește, doar târându-se pe brânci.

După 14 ani de zile, dragi Camarazi luptători de ieri, care ați dus faima numelui vostru peste mări, după ce ați încredințat, tuturor cămătarilor, tuturor înșelătorilor, indiferent de ce diplomă sau idee se serveau, arme cu care să vă apere, ați observat că le-au îndreptat contra voastră?.

Pașini sunt aceea dintre D-vs. care să nu fi văzut acest lucru.

Oare să nu fi venit vremea să ne întrebăm: Ce facem?.

Căci cu toată conversiunea, cu toată păsuirea datorilor, rămâne o rană tot atât de gravă, pe care trebuie să o lecuim și să ne chibzuim.

Și pe deasupra o stare de lucruri care impune tuturor a se întreba:

Continuare în pag. 11-a

Să cânte compania

(Amintiri dela Mărășești)

de General C. Dragu

Moto:

Elevilor mei morți pe câmpul de onoare

Soarele trecuse de prânz, bătălia se împânzise pe tot frontul dela Siret la Panciu. În spre păduricea „La Răzoare” mai cu seamă lupta era în toi. Bombardamentul artileriei, trănetele proiectilelor care se spărgeau în rândurile noastre, melitatul necurmat și înspăimântător al mitralierelor făcea să se cutremure văzduhul și pământul părea că se scufundă, prăpădul era fără seamă și întrecea chiar năzdrăvaniile Sfântului Ilie când pleca mănios la plimbare pe cer în carul lui de foc și arunca fără milă spre pământ, limbi de flăcări, fulgere și trăsnete ucigătoare. De frică și groază tremură carnea pe om. Era ca în iad și moartea nemilosă cosea din belșug, în lanul bravilor ostași cari luptau cu îndârjire și până la ultima picătură de sânge pentru a apăra bucățica de pământ ce mai rămăsese neocupată. Dușmanii de astădată atacau mai furioși ca oricând, fiindcă voiau să isprăvească cu noi, să ne zdrobească armata, să ajungă la Iași, să ocupe toată Moldova și să ne arunce în Rusia.

Cam pela această vreme Colonelul ajunsese înapoia crestei cu cota 100 dintre Via Rujinsky și pădurea Creanga Babei. De acolo terenul se lasă în pantă spre păduricea „La Răzoare”. așa că se putea urmări bătălia ca și la o manevră din timp de pace.

La posturile de comandă liniște dar și mare îngrijorare. Toată atențiunea era îndreptată spre colțul de sud al păduricei „La Răzoare”, unde nemții răușiră să facă o spărtură la legătura între Reg. 47 și Reg. 51 Infanterie.

Un bombardament puternic și extrem de violent, se deslănțu la Nordul păduricei și se întinse asupra lanurilor de porumb din apropiere.

Era o tragere masivă și puternică ce răscolea adânc pământul cu scutul de a bate rezervele și a le împiedica să a veni în ajutorul liniei I-a.

În aceste clipe din porumbiște e un ofițer cu capul mare fugă și a pași și cade la pământ. Mișcarea se repetă de câteva ori încă e în vrut să evite un baraj de artilerie, deși nu era cazul căci bombardamentul era la 200-300 m. mai la Vest. După câteva

minute ofițerul se scoală drept în picioare și striga tare compania.. compania... mea... și iar cade jos.

Ordonața ce însoțea pe colonel zise: — Să trăiți Domnule colonel !! D-l ofițer trebuie să fie zăpăcit de bombardament și rănit. Da, zise colonelul Ai să mergem să l ajutăm și se repezără întrun suflăt. Ofițerul leșinase era cași mort. îl ridicară pe brațe și aduseră înapoia crestei unde era mai la adăpost de loviturile inamice colonelul îl deschise la gât și piept iar soldatul îi dă să bea câteva înghițituri de apă din bidon. Colonelul recunoscu pe rănit, era căpitanul.. comandantul de companie din Reg. 47 Infanterie.. și elevul lui. După câteva minute ofițerul își veni în fire, deschise ochii mari și privi adânc la colonel... pe care îl recunoscu și el, „Să trăiți Domnule colonel o luptă mare m'au îngropat obuzole și abia am scăpat cu viață. Caut compania... Unde este compania mea? Stai liniștit zise colonelul !! Odihnește-te puțin. Și trimise repede ordonața ca să v nă doctorul dela postul de prim ajutor ce era în apropiere.

Capitanul.. era hărtăpănit rău de tot! Vestonul și pantalonii erau sdrunți, parca scăpase din ghiarele unei halte de lupi flămânzi. Din cap și de pe față curgea sânge. Colonelul îi dete să mai înghită apă din bidon, și îi pune pe frunte o batistă udă. El se învioră mai mult și începu a grăi: Să trăiți Domnule colonel mă simt mai bine !! Mă duc

la companie !! Ce fac ei fără mine... că nemții atacă cu furie.. blestemații.. Da unde crezi tu că-ți este compania, întreabă colonelul? Ofițerul arată cu mâna spre Nord ! Adecă exact înapoia frontului.. Te înșeli zise colonelul compania tu na este înapoia frontului. Ci 'nainte !! La păduricea din față.. El rămâne mirat... Atunci m'am zăpăcit rău decând m'au îngropat obuzole. Apoi cât m'am sbrătat cu moartea până să ies din gropi !! Văd că m'am rătăcit, dar m'ați luminat... Acuma găseșc compania eacii știu direcția. Colțul păduricei din față... Acuma o găseșc !! Și se căsnește a se ridica în picioare !! Dar nu putu !! Sezi liniștit îi zise colonelul.. ascultă de mine.. ai pierdut mult sânge și nervii sunt sdruncinați rău din cauza bombardamentului. Iată vine doctorul !! După ce fte va îngriji bine vom vedea ce mai este de făcut!

Doctorul cu doi sanitari și o brancardă. Căpitanul cum îl vede.. holbă ochi mari.. Ce este? Eu la spital? Nu se poate !! Să mă panșați și iar la luptă... Eu mă duc la companie.. Să las eu compania singură în luptă? Asta nu se poate!.. Stai liniștit zise colonelul.. Știu cât fți sunt de dragi ostași fâi.. Este prea frumos din

Continuare în pag. 11-a

Iubiți Demobilizați,

(Urmare din pag. 1-a)

să se bage servitor, dar fiindcă dela primărie se dă ajutor și de la salubritate mănăre, atunci iată-l „Șomer” și șomerul adevărat, răbdă și-i crapă o brazul de rușine că a ajuns să ceară ajutorul altuia.

Iată dar un viciu social și o greșală administrativă. Din amândouă rezultă „lenea”, iar din șomerii improvizați și apașii.

Comanul nu are inimă de căine; dimpotrivă: „de aur” căci el își ia buclă de la gură și o dă celor nevoiași; dar să fie nevoiaș, astfel însă nevoia a luat alte forme, iar dărnicia altă modă. Astăzi sunt mulți care nu mai voesc să muncească, iar dărnicia numai este ca pe timpul părinților noștri, când—ca făcea dreptă nu știa atânga. Prin dărnici de atunci se înțelegea omul milos, iar prin dărnicie o împingere sufletească de esență divină.

Astăzi însă pe dărnicie am comercializat-o, iar din caritate am făcut instrument politic căci profitând de mizeria celor nevoiași, și de banul public, îi facem partizani politici ceace însemnează că scoborâm și mai jos viața politică, căci dacă până acum a volut universal era o marfă de supralicitate, prin apariția șomerului el a devenit o piesă de schimb pentru o bucată de pâine.

Iată dar o nouă invenție a politicii noastre bubonice. În loc să mergem către muncă și în loc ca șomerii să fie o clasă a meseriașilor izbii de fatalități dar vrednică de tot respectul și ajutorul pe temelul că ei sunt factorii tehnici ai vieții economice, dimpotrivă am dat drumul întregului puhoi de certaji cu cinstea, munca și legalitatea ceace însemnează că am creat un institut de proletariat fără să ne gândim că prelușul revoluționar este proletariatul.

Ori, dacă în loc să înfrângem curentul șomerului noi îl încurajăm și dacă pentru întreținerea lui nu avem alte resurse de cât să luăm sub o formă sau alta, ban cu ban de la cel care muncește încă, atunci, care ne va fi sfârșitul?

Desigur, vom distruge și clasa producătoare. Pentru șomerul adevărat șomerul este o nenorocire, pentru improvizat însă o fericire, iar pentru societate astăzi o povară, iar mâine un pericol social.

Pentru prestigiul șomerului veritabil, dar, este absolută nevoie ca să pornească o reacție cu tendința de purificare din înșuș sânul și cercul șomerilor pentru că în grija asistenței sociale să nu rămâie de cât specialistul; restul să meargă la alte munci, fiindcă una dintre cele mai accentuate crize prin care trecem astăzi la noi munca, este lipsa de brațe.

Primăria Constanța la rândul său trebuie și ea să ia măsuri de severă

VINOVAȚUL

De ce Constanța-i sub noroi? Pentru că primarul e bun sau pentru că primarul e rău? Nici una nici alta.

Primarul e și el un om ca toți noi și n'are decât patru ajutoare plus doi consilieri delegați în permanență cu verificarea, controlul și recepționarea definitivă a lucrărilor efectuate de diverși antreprenori, lucrări luate prin licitație publică și în regulă, conform legii. Forma e salvată.

Cum însă primarul e un om, și atunci nu i-se poate cere să vadă tot și să știe tot; căci atunci ar fi un supra om și cum în țara noastră—recte Municipiul Constanța—ne-a ferit Prea sfântul de așa specimene, cum ajutoarele au altă menire decât să se ocupe, cu ochii cel puțin de la înălțimea situației D-lor de așa lucruri mici și de mică importanță, cum e cazul stropitului cu noroi în străzile principale, căci în cele secundare te înecă în noroi, și cum delegații în permanență cu etc. etc. nu sunt tehnicieni, deci deși vad, nu știu ce vad, nu sunt răspunzători, decât dacă forma-i îndeplinită și datoria-i terminată.

Rămâne însă un serviciu al Onor Primăriei Municipiului, Onor serviciul tehnic, cu Inginer Șef, sub

selecționare control și plasare.

La sate, situația se înțelege că nu nu este ca în orașe, dar și acolo a ajuns sămânța căci nu arare ori auzi: Nu mai muncesc! La ce să muncesc dacă orzul a ajuns de pomană... am să pui atâta cât îmi trebuie. Ce mi pasă acumă c'am scăpat de datorii etc. etc.

Asemenea vorbe în gură țaranului nostru sunt o adevărată nenorocire pentru că una din cele mai înalte calități ale lui, este „iubirea de pământ și dragostea pentru munca câmpului”.

Prin aceste două virtuți și-a păstrat țaranul nostru sufletul curat atâtea veacuri și grație tot acestor însușiri, țara și neamul nostru a putut rezista năvălirilor barbare, dar ceace n'au făcut dușmanii au făcut politicienii căci lor se datorește instrăinarea sufletească a Țaranului de ogorul său căci le-a îmbrobodit mintea și le-a atârțat pofta cu promisiuni de mărire și îmbogățire nu prin muncă ci șmecherie. Șomerul dar la

șef, secretar, contabil, copisti, dar mai cu seamă ajutoari de ingineri picheri etc. cărora cu adevărat le incumbă această grea sarcină a supravegherii tuturor lucrărilor și furniturilor ce onor. Primăria le acordă prin licitație publică, respectând forma.

Și iată întrebarea, relativ la cazul nostru: Pentru ce acest Onor Serv. Tehnic, permite pavarea străzilor din acest Municipiu cu nisip negru, adică pământ, în loc de nisip curat, cum prevede caetul de sarcini și cum onor primăria îl socotește și plătește cu banii noștri grei grei și mari cât o roată de locomotivă (C. F. R.)

Pentru că așa zisul nisip negru curat pământ cu urme de nisip se găsește gratuit la îndemâna tuturor antreprenorilor, în cartierul demobilizaților, de unde și cărașia costă mult mai puțin.

Și vedeți D vs acum, cum de vine cazul. Pentru un câștig foarte apreciabil pentru un antreprenor și foarte problematic pentru un supraveghetor, suferim cu toții și bogăți și proletari și proprietari și chiriași, cărora destinul ne-a rezervat favoarea de-a ne petrece și curma zilele în „Perla Mării Negre” în plămânul României Mari, Municipiul Constanța.

Tehnician

să se prezintă deocamdată prin rătăcirile spirituale și închipuirii antastice.

Ori, dacă cele ce-au făcut țaranii până acum îi se pot eria pentru că, ca copiii s'au lăsat amăgiți, astăzi și deacuma înainte însă nu vor mai avea dreptul la nicio erțăciune căci prin legea conversiunii el este un nou născut prin urmare este pus în măsură de a și croi o nouă viață, căci să nu se uite, că prin conversiune, pământul a intrat dator la Stat.

Deci și deacum înainte trebuie să se muncească mai mult ca întotdeauna.

Deaceia recomand Țaranului următorul legământ pe care fiecare să l facă înaintea icoanei unde singur să se întrebă: „Te lepezi de politică”?? și cu hotărâre să răspundă:

Mă lepăd de Satana și de toate lucrurile lui și de toată făptura lui amin!!!!

Președintele Societații General I. Vlădescu

CAMARAZI.

(Urmare din pag. 1-a)

Cine e vinovatul?

Iată un răspuns pe care îl dau eu care scriu aceste rânduri:

Vinovatul suntem noi toți pentru că așa cum am avut încrederea și dragostea a Imputernici pe toți să se servească de numele nostru, nu am avut îndrăzneala să le cerem și socoteală de faptele lor.

Ba încă ceva mai mult, că le-am mai și promis să ne mai înșele încă și cu alte noi ocoluri.

Le vedeți și azi așitate pe zidurile caselor din saie și orașe.

Veți clipci mulți din ochi la citirea articolului acesta și veți întreba pe cei din jurul D-vs, care este oare datoria tuturor înțelegătorilor de bine, drumul de urmat mâine ! ! . Poate cereți să vi-l spun.

Aveți puțină răbdare, oameni cu dragoste sinceră față de toți aceia cari s'au jertfit, pentru această scumpă țară.

Numai un lucru se cere: Iubiți Camarazi, luați alături de voi tineretul, arătați-i prăpastia în care suntem gata să alunecăm, greutatea cu care luptați astăzi după 14 ani de muncă în folosul altora, și uniți cu toții veniți să formăm un nou front contra tuturor celor ce până acum au profitat de Credința Voastră, Frontul Demobilizaților care cunoaște toate suferințele în care vă sbateți și deci vor duce lupta numai pentru adevăr și dreptate.

Poșta Redacției

Cititi broșura „Constanța sub întreținerea, este ea egală cu suma bugetelor consumate”, de General I. VLADESCU, care se găsește de vânzare la toate chioșciurile de ziare cu 5 Lei exemplarul.

D-lui F. Popovici, Isvorul mare: Primit articolul, se va publica.

D-lui Petrescu Cara-Omer: Așteptăm articolul promis.

Abonament Adam-Ciși: Puteți trimite abonamentul prin mandat poștal.

Cititor Pasionat, Megidia: Am primit abonamentul prin mandat poștal.

Să cânte compania

(Urmare din pag. 1 a)

partea unui erou ca tine. Dar trebuiește îngrijită, sănătatea mai întâiu fără de care nu ești de nici un folos companiei.

Și face semn doctorului ca să și facă datoria.

Doctorul începu repede a-i spăla rănila dela cap și frunte. Apoi îl desbracă de sdrențele ce mai rămăsesse pe el. Sărmanul !! corpul era numai răni, și pe alocurea pământul ce îl îngropase de atâtea ori, oprise sângele să nu mai curgă. După ce este desinfectat pansat și injectat, mai gustă din o băutură răcoritoare, și se învioră din nou... și începu a zice: Sa cânte compania !! Pe al nostru steag !! La arme !! Ura... Ura... Ura. Gândul și sufletului era tot la iubii săi ostași... La clipele de fericire când cânta compania lui, și când pornea în fruntea ei la at...

Colonelul la ordin doctorului să-l transporte imediat la barăcile spitalului rusesc de la Pădureni,

și recomandă să fie bine îngrijit... că poate mai are zile să și vadă compania.

Colonelul rămase și el pe gânduri. Amintirile îl purtară repede... spre căpitania lui... spre timpurile pline de greutate dar și de bucurii... petrecute cu compania lui dragă... Vestita companie a elevilor școlii militare de infanterie, cu care în fiecare Sâmbătă mergea cu drag la instrucție în teren, fără a ține seama de ploaie, de vânt sau ger, până i-a degerat și urechile.

Compania cu care a străbătut țara în lung și în lat. Și cum cânta de frumos și de mândru compania lui !! Pe al nostru steag. La arme. Ne cheamă Ardealul... și Colea în grădiniță... iar când se apropiau de graniță, ar fi voit să sboare la frații care erau în robie de atâtea veacuri... și cum juran desrobirea lor. Apoi îi apăru în imagine, chipurile scumpleror lui elevi, morți vitejește până atunci în fruntea unităților. Locot.

Panait C. la Turtucaia, Popescu Niță în Dobrogea, Dosinescu C. pe Neajlov, Cernăianu la Cerna, Băiăceanu la Jiu cu generalul Dragalina și alții -- iar lacrimile începură a picura...

Lupta își urma cursul cu îndârjire... și un bombardament năprasnic se abate și pela muchea de deal ce adăpostea pe colonel și îi alungă amintirile.

Contraatacurile noastre au fost atâtea de puternice și de furioase că inamicul este dat peste cap... și respins până dincolo de culmea dealului din față.

O liniște mormântală își întinde aripile peste întreg câmpul de bătălie. Nemții sunt bătuiți și fug în dezordine. Vestitul spărgător de fronturi este înfrânt pentru a doua oară pe frontul român, lașul rămânea tot departe și nu-l va mai vedea niciodată. A doua zi dis de dimineață colonelul se duce repede la spital ca să vadă ce face căpitanul... își dădea sufletul... toate îngrijirile au fost fără folos... Dar cum aude vocea colonelului deschide din nou ochii... să mai încordează încă odată...

și zise încet întrerupt... compania... lui... la bătălie...

Desigur chiar în ultimele clipe ale vieții gândul era la compania lui, la bătălie... Fii liniștit zise colonelul, bătălia a fost câștigată... nemții au fost înfrânți puși pe goană... și alungați înapoi dincolo de pădurice și de dealul din față. Compania ta a fost în frunte la urmărire și s'a acoperit de glorie. El holbă din nou ochii lui dulci cari sclipeau de fericire. Și-a mai putut îngăna: ...com... com... ura... și se stinse cu gândul la scumpa lui companie și plin de mulțumire că trufia vrăjmașe a fost sdrobită și că ostașii lui dragi și-au făcut cu prisosință datoria.

Colonelul cu mare durere scria în carnetul său pe încă unul din bravii și vitejii lui elevi, morți pentru patrie și neam.

Cititi și răspânditi ziarul

Demobilizaților Dobrogeni